

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XI. Vndecimum in cœlo gaudium, voluptas è perfectissima omnium
desideriorum satietate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

aliquod sperabant. Modò os implere, modò facere ventrem liceret, laborem non detrectabant: non quòd laborem amarent, sed quòd commodum suum avidè sectarentur. Hinc aratro alligari ingratiſſimum, quia nullum hìc gulæ commodum. Tales Ephraimitæ, tales prorsus & nos sumus. Carni & Mundo, insuper & Diabolo servimus, & multum laboris ac operæ in hoc servitio consumimus, vituli docti diligere tritiram. Sed nunquid laborem non amamus? Non certè; sed laboris comoda sectamur. Iste quidem dignitates ambit, hic pecuniam quærit, ille voluptates ſitit, alii alia. Ita præſens commodum ſpectamus, & ille ſibi ditiſſor videtur, qui copioſior, qui plura ſui laboris percipit emolumenta. Sed quid eſt hoc omne niſi buccæ? niſi breviffimi temporis voluptas exigua? Surſum corda, ô mortales, ſurſum, ſurſum.

Ortd. lib. 1.
Metamorph.
Coloff. cap. 3.
v. 1. & 2.
Oſe. cap. 10.
verſ. 11.

Os homini ſublime dedit, cælumque videre
Iuſſit, & erectòs ad ſidera tollere vultus.
Ergo, *Quæ ſurſum ſunt quærite, ubi Chriſtus eſt in dextera Dei ſedens; quæ ſurſum ſunt ſapite, non quæ ſuper terram.*
Quod & vates, quem dixi, Oſas monens: *Arabit Iudas, ait, confringer ſibi ſulcos Iacob.* Hi tales arare, ſarrire, occare, non reculant, ſed amore vitæ melioris, ſpe futuri. Eten luculentum inter improbos probòſque homines diſcrimen. Improbi tritiram amant, quia voluptatem præſentaneam inhiant. Probi arant, & multis ſe laboribus fatigant, quia futura ſperant. *Quoniam debet in ſpe, qui arat, arare.*

1. Cor. cap. 9.
verſ. 10.

Non ergo tritiram, ſed agriculturam amemus, non præſentes, ſed futuras voluptates inhiemus. Grave illi non erit trahere aratrum, qui ſerio ſperaverit cælum.

CAPUT XI.

Vndecim in cælo Gaudium, Voluptas è perfeſſiſſimâ omnium deſideriorum ſatietae.

DVx belli Narſes, vir maximi nominis, Bibliopola, fuit primitus: Dein Juſtiniani Imperatoris famulus à cubiculis. Cùmque in hoc officii genere virtutem, & magnum animum exeruiſſet, factus eſt Patritius. Et quia viri Virtus ac maſculum pectus magis magiſque ſe prodidit, ad ſublimiora conſcendit, dum Bellifarii loco, militiæ Imperator eſt dictus. Decennio rem militarem præclare geſſit, præliis & victoriis felix, Gothorum regem panè invictum vicit, ac debellavit. Hic fortuna vertit, prout omnis humana felicitas terminis concluditur anguſtiſſimis. Juſtinus Imperator novus dicitur, qui velut Pharaò ignorabat Joſeph. Sophia Imperatrix neſcio qui læſa cùm Narſetem ferre non poſſet, colum ei ac ſulcum miſit, ut feminam induceret, & fila duceret. Tam infami munere exacerbatus Narſes: Ego, inquit, Cæſari ejuſque uxori talia deducam fila, quæ non facile rupturi ſint; telam ordiar non ſolvendam. Mox optimos Italiæ fructus, uvas, ficus, mala Heſperia, poma aurea Longobardis miſit & ampliſſimè invitavit, venient tantum, & terram optimiſſimam armis ſuam facerent, ſe ſtrenuum hæc in re fore adiutorem. Venerunt, præſtantiſſimis terræ frugibus invitati & tracti. Omnium illorum vox erat: *Eamus & poſſideamus terram ejuſcemodi fructibus abundantem, quos longè ſuavius erit recentes carpere.*

Haud aliter Deus Hebræum populum ad terras fertiliſſimas ferro ſubigendas accendit; fructus eis nobiliſſimos propoſuit, ut mutuis ſeſe hortatibus impellerent. *Eamus & poſſideamus terram.* Ita & Chriſtus humaniſſimè nobiliſſimè agit, invitavit ad cæleſtia, fructus optimos proponit. Nam de Beatis pronuntians: *Sunt ſunt Angeli Dei in cælo: Nihil voluptatum illis deerit. In cælo perfectiſſima ſatietae erit. Et ut prælibemus hos*

Tom. I.

A fructus, maxima creaturarum rerum varietas in conſpectu eſt. Guſta, Viator, guſta.

Quæque latent, meliora puta.
Optatiſſima erit in cælo Deſideriorum omnium **SATIETAS.** Et de iſtâ hoc capite diſſerendum.

§. I.

Hieroſolymæus rex David velut ſuam ſolaturus famem: *Satiabor, inquit, cùm apparuerit gloria tua.* Vix *Psalm. 16.* capimus tanto Principi hanc vocem excidiſſe. David *verſ. 15.* Rex opulentiſſimus ingentia duo regna poſſederat: In his ille tot numeravit horrea ſelectiſſimo tritico ſtipata, tot præta, tot villas pecude pinguiſſimâ refertas, tot penora omnigeno ad menſam apparatu pleniffima, tot cellas generoſiſſimo vino ſpumantes: nihilominus tanquam mendiculorum inſimus, qui vix ſemel toto anno eſt ſatur, fami ſuæ ingemiſcens: *Satiabor, inquit, quia jam vehementer eſurio.* Eòne mendicitatis rex tantus eſt redactus, ut famem futurâ ſolùm ſatietae ſoletur? Ita ſanè mendicus eſt, ſeiſpo teſte: *Ego ſum pauper, inquit, & dolens. Mendicus ſum & pauper.* Ego verò egenus ſum, & pauper, **DEVS** adjuva me.

Sed forſan argenteos aureòſque montes eſuriit? quid hanc gulam ſatis propitiet? Ah non iſtud alimenti genus appetit; argenti & auri ſatis habuit: nam *auri talenta centum miſſia, & argenti mille miſſia talentorum* ſtruendo templo deſtinavit. Sunt bis mille octingenti duodecim milliones Hiſpanicorum ducatorum ſupra octo miſſia trecentos ſeptuaginta quinque ducatos. Ergo aurum non eſuriit. Sed forſan dignitates ampliores & plus quam regias ambivit? Neque hoc. In apice dignitatis ſtetit. Toto terrarum Orbe nomen decuſque geſſit. Sed forſan copioſiores ſitit voluptates? Ah nequitiam. In promptu fuiſſet, quidquid oculi, quidquid animus deſiderium optaſſet. Ille nihilominus ſe mendicum, non diſſimulans: *Satiabor, inquit, cùm apparuerit gloria tua.* *Psalm. 16. v. 15.*

C Et ſperata ſatietae cauſam adiungens: *Adimplebis me, Psalm. 15. fine.* ait, *ſatiata cum vultu tuo: delectationes in dextera tuâ uſque in finem.* Hieronymo interprete dixit: *Oſtendens mihi plenitudinem lætitiarum ante vultum tuum.*

Dum vivimus, oculos & animos gerimus inſatiabiles, quo plus ingeritur, plus appetunt; nulla hìc lætitiæ plenitudo. Lætamur, ſed non implemur: in ſuperficie natat hilaritas noſtra, mœror in profundo hæret. Delectatiuncularum guttulas libamus, totis pateris propinatur dolor: heu! nimium brevi ludimur fallaciâ. Ideò rex David, ſublimi ſpiritu: *Quid mihi eſt in cælo, ait, & à te quid volui ſuper terram? Domine, aulici mei miniſtri modò hanc, modò illam animi relaxationem mihi monſtrant, ut ad hilaritatem me provocent: At ego nihil uſquam reperio quod ſolidè vel exhilararet vel ſaniet. Quid mihi eſt? Hæ cupidiarum minutæ ad meam famem non ſunt.*

Comedoniſ & heluoniſ inſtar loquitur, cui hiante ſemper fame nil eorum quod apponuntur, ſatis eſt: qui uberiorem etiam cœnam acculans: *Quid mihi, ait, has buccellas, quid patinarias has nebulas ponitis? agrotus ruſticus plus abſumeret: Chamæleon ego non ſum, ut vento palcar; hauſtu non ſæpe geminato paucis bolis hæc omnia glutierim. Cibum largiùs præbere. Ita reverà David: Quid mihi eſt in cælo, & à te quid volui ſuper terram? Cælum ipſum nolum, ſi tu abſis, mi **DEVS**, tu ſolus cor plenè ſatias. Ergo ſatiabor cùm apparuerit gloria tua.* *Psalm. 16. v. 15.*

Itane potentiſſime Regum tunc primum ſatiaberis? jam pridem ſatiata credi potuit omnis tua cupiditas. Cùm etiamnum opilionem ageres, ex tibi conceſſæ ſunt vires, rariſſimum munus, ut Urſos & Leones velut hædulos diſcerperes. Nunquid plus virium cupis? Gigantem illum Goliath agminis Hebræi dedecus affectas ſternere? Conceſſum eſt: ſtraviſti. Num plura viſ? In præmium

X 3

præmium ipsam Regis filiam deposcis. Opilio regiam puellam ducat: Concessum est & hoc; duxisti. Quid ampliùs exis? Victoriâ adversus Philistæos omnes desideras? Nec istud negatum est. Vicisti omnes. Necdum satur es? Guperem, inquis, non solum undus & pictus esse Rex sine Regno: sed verus; Sceptum & diadema & regnum ubi sunt? En ad votum adfuit; Rex esto, & Monarcha Orbis ex pastorculo, è juvene pagano. Num optes plura, meliora? Tandem satiatus sis necesse est. Sed negat, & ulteriùs vociferatur: Nondum, ô Domine, nondum est satiatus cor meum: Magnum adhuc in eo inane sentio: Quidquid hætenus ingessi, exaruit & evanuit, perinde si hydriolam aquâ plenam in accensum clibanum effundas; vi calor is mox omne absorberetur: Pectus meum adhuc vacuum & esturiens: nec illud, credo, satiare, si centum, si mille regna ingererem. Nulla hic satietas: Satiabor cum apparuerit gloria tua.

§. II.

Filius Davidis Salomon in omni deliciarum ac voluptatum genere satietatem quæsit, si ullus mortalium. Constatem habemus reum, suam ipse gulosis simam esuriam scripto evulgans: *Omnia, inquit, quæ desideraverunt oculi mei, non negavi eis; nec prohibui cor meum, quin omni voluptate frueretur. Quid tandem? Num satiatus est? Ah nequitiam. Vidi, ait, in omnibus vanitatem, & afflictionem animi, & nihil permanere sub sole. Quod vacuum est, vanum appellamus. Frangis nucem, & nucleo non reperto dicis: Cassa & vacua nux. Fregit Salomon felicitatem Mundis; cum verò nucleum quem quæsit, non reperisset, dixit: Vanitas Vanitatum; Ohe nux vitiosa & cassa; Vana omnia. Qui tandem vana? Nunquid Salomon argenti & auri gemmarumque plurimum, nunquid voluptates maximas, nunquid opulentissima duo regna in hæc ære non invenit? Quo modo igitur vacua fuit? Dicam, sed prius ex te quæro: Cum ampullam vitream nihil liquoris continentem cernis, an non vacuum deis? Atqui ære plena est. Si autem ampulla sit parva, parum æris in ea est. Ita Salomon Mundum ut vanum & vacuum merito infamat. Nam quidquid in Mundo est vanitas & ære est. Vides Absalonis formam? Alexandri potentiam? Cresci opulentiam? Herculis vires? Iphus Salomonis gloriam? Parum æris est: Nux cariola est; Ampulla vitrea est, & nihil liquoris continet. Evanuerunt illa omnia, ut fumus, ut ventus, ut umbra: Nec horum quidquam sitim famemque animi satiat. Nulla hic satietas: Satiabimur cum apparuerit gloria Domini.*

Liceat hic interficere colloquium, quod religiosissimis duobus viris fuit. Alter sic orsus: Emillarii illi, ait, & perditæ vitæ homines non adeo insanè ac malè ratiocinati: *Umbra transiens est, inquit, tempus nostrum, & non est reversio finis nostri, quoniam consignata est, & nemo revertitur. Venite ergo, & fruamur, bonis quæ sunt, & utamur creaturâ tanquam in juventute celeriter.* Hoc dicunt: Adeste dum focii & nostrum è vitâ discessum hilarioribus celebremus cœnis, hodiernâ vel crastinâ morituri. Omnes enim morimur, ut cernitis, & à morte quis revertitur? Metam properamus ad unam; omnes gremio telluris cœdimur; hæc fossa sorbet Orbem: Eo imus omnes, & nemo redit. Eia ergo, focii, eia agite, dum virent genua; dum dies est, dum licet, profectio nem hanc longissimam festivioribus sanciamus poculis. Voluptas omnis deferenda est: ergo voluptati paullo solenniùs valedicamus.

Quid hoc adeo mali? ait religiosus vir iste. Mox subjungens alter: Optimè profectò, inquit, perditissimo grægi patrocinaris. Quod si eorum proba sit ratiocinatio, non minus hæc erit. Dicamus ergo: Cras epulis selectissimis abundabimus, assis & laxis, mensam Solis ac-

cumbemus. Venite igitur, & hodie dum licet, satis ponum, satis fungorum, satis fursurum edamus: Hæc cœnâ hospitium hodiernum terminemus, cras lautius immigraturi. Qualis hic, obsecro, syllogismus est, epitherema quale? Simillimum faciunt, qui rebus humanis valedicturi, sis prius se nequiter immergunt, tanquam hæc ratione promptius migraturi ad cælum. Cur quæso polentaceis quisquiliis, cur horde. fecibus, cur porcorum siliquis, cur paleis & fursuribus sese impleant, qui ad Cœnam Magnam festinant? Cras lautissimè cœnaturi, cur hodie cum canibus & porcis prandeat? O fatuitas inaudita! Verè *sascinatio nugacitatis obsecrat Sap. cap. 4. bona, & inconstantia concupiscentia transvertit sensum. Et videte, rogo, humanam stultitiam. Furfures & nostri frumenti siliquæ cum delicatissimis dapibus æquiori jure conferuntur, quàm omnes voluptates nostræ cum cælestibus ac divinis.*

§. III.

Quomodo cogitationem in cælum intendere oporteat, juverit hæc vel pinguiori Minervâ tradidisse. Fingat quis voluptatem quam potest electissimam, summam. Hanc è tribus velut arcis licebit erucere; ex honorum, opum, & oblectationum omnigenarum arcâ. Tuus ergo sit, mi Christiane, terrarum Orbis cum omnibus thesauris; auro & gemmis perinde ut faxis abundes: Omnia deinde animæ bona te orrent; nemo sit qui te non honoret, laudet, amplectatur & foveat; optima ubique fama te comiteatur: Rerum insuper scientiam habeas quantam cupis maximam; vires & virtutes omnium herbarum, arborum, gemmarum, animalium exactissimè nôris, & ab hyslopo ulque ad cedrum cum Salomone disscas; Philosophiam ac Theologiam omnem calleas; sis denique mortalium non discissimus solum, sed & sapientissimus: His addimus omnifarias voluptates ad votum & supra votum, Assueri convivium, amicos & sodales gratissimos, Musicam qualem nullus unquam Imperatorum habuit, & quidquid demum corpori suave est.

Ubi hanc talem voluptatis ideam struxeris, ubi collegeris quidquid unquam tuis se oculis pulchrum, auri bus suave, palato dulce, ceteris sensibus gratum objecerit, cogna obsecro. Atqui similia vidit oculus, audit auris. Philosophorum scita non nescimus: Nihil est in intellectu, quod non fuerit in sensu. Hæc intellectus facile capit, quæ per sensus eò transeunt capiendi. Ergo quæcunque fingimus aut optamus, viâ sunt, aut certe videri possunt; quæ expectamus in cælo, nemo vidit unquam. Et quamvis inviâ hæc forent & inaudita, tamen in cor hominis ascenderunt; alioqui neque tu, neque alius quisquam hæc cogitationi suæ subiceret.

Habemus itaque voluptatem: nunc illam durabilem faciamus. Duret ergo, quam finximus, voluptas annis quinquaginta, duret centum, mille annis duret, ita quidem ut eadem semper sit sanitas, constans hilaritas, sine omni curâ, sine ullo metu turbandæ vel amittendæ voluptatis: quid si tribus quatuorve, quid si quinque, aut decem millibus annorum duret eodem hilaritatis tenore? Tunc demum qui decem millibus annorum sic beatus esset, fateri cogere. Etsi centies, etsi millies acerbam pro Christo mortem subissem; jam tamen abundè satis recepissem præmii ultra omne promeritum. Sed progrediamur altius.

Ubi mens hisce cogitationibus incaluerit, rectissimè subjungen tur ista: Voluptas hæc omnis vel ad decem millia annorum extensa, si cælo conferatur, imaginaria prorsus est, fumus & umbra, & nihilum est. Verissima voluptas & summa in cælo est, quam nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ preparavit Deus *is qui diligunt illum: nobis autem revelavit per spiritum suum. Hoc Pauli Tarsensis dictum aliquot anno-*

Qui aciem
precedit ad
lascivendum
hosiem.
Sap. cap. 2.
v. 5. & 6.

A simplicitati parcerem, inquit, hoc dictum acrius lucres. Itane DEO nos modum præscribere, & extrema quæque meritis blandientem manum vis postulare? Mox suo fice lectulo evolvens, jàmque nudâ humo supinus DEVM omnibus precibus rogare institit, augeret pœnas, geminaret verbera, duplicaret dolores, nec parceret misericordissimè faciendi. Cum tanta sit gloria quæ nos expectat, ut omnis pena deleat.

Hic ego Patientiam omnibus cælum aspirantibus
commonstro. Videte sedulum opificem; gaudet is la-
boribus, fudo delectatur, jucundum illi est conductis
operibus obui; non quod suavia sint ista; sed quod
gratissimum laboris sit lucrum.

Quid ergo nos ignavi ac desides laborem horremus, quid penas averfamur? Hæc dulcia non sunt, sed dulcis est laborum merces, immensum Patientie præmium. Cum Francico vel milles proclamandum: Tanta est gloria quæ nos expectat, ut merito pena omnis delectare debeat. Satiabimur cum apparuerit gloria Domini.

*Duodecimum in celo Gaudium, Voluptas è
gaudiorum omnium securitate.*

Demades inter Græcos vir magni nominis, multæ experientie, nec picturæ ignarus, ad Philippum Macædonia regem missus est Athenarum Legatus. Super mensam rex Macedo varia quæsitit de Athenis, quam ampla civitas, num pulchra, num quâ metropoli major? Demades graphidos peritis, non verbis solum, sed & lineis Athenas in tabulâ se figuravit, ut Rex urbis potiundæ desiderio incensus dixerit: Ur urbis hæc mea sit, ferto vel auro cæciam. Ita rudis hæc Athenarum adumbratio Philippum movit, ut beatum se regem non putârit, nisi cæ urbe potiretur.

Humana genti DEVS OMnem terrarum proposuit Orbis ter-
spectandum, & in eo adurbationem, sed rudissimam, rari pro-
Orbis illius melioris & beati. Tanta hic rerum condi-
tarum varietas in oculis est, ut de inferiore hoc DE
opifici recte dixerimus: Sparsit æternæ voluptatis umbras.
At quemadmodum Rex Macedo Philippus non urbem
Athenarum in chartâ lineatam, sed veram appetiit: ita
nos non adurbationem patriæ, sed patriam appeti-
mus; has rerum creaturarum umbras generosè sperna-
mus. Creatâ hic omnia non nisi lineamenta sunt & ru-
dis imago beatissimæ illius civitatis Hierusalem: sed ge-
mitus & vota tendant. Quod si aliter non liceat, manu
ferro, vi urbs illa est obtinenda. Hæc omnium mens sit,
non conquiscescere, dum nostra sit urbs illa; in quâ non
cives solum, sed & Domini æternum vivamus & im-
peremus.

Hactenus de diversis celi gaudiis actum. Enimvero
caelestium gaudiorum in hoc firmamentum est & rō-
bit, ea esse penitus securissima; nullo eventu, nullis se-
culis turbanda. Beati omnes loca caelum secura habi-
tant, Dei gratia exidere nequeunt, quia nec amplius
peccare possunt; in portu navigant, non est quod me-
tuant naufragium, in tranquillo & tuto sunt, in liberta-
tem confirmatissimam astricti. Atque de hac tranquilli-
mā Divorum securitate jam disceremus.

§. I.

S^{er}verinus Boëthius non a rarâ solum eruditione, sed ab illustri etiam sanctimonîâ æstimandus ea de consolatione Philosophiæ scriptis, quæ cedro & auro sunt litteranda. Hic Beatitudinis mentionem injiciens: Omnis, inquit, mortalium cura diverso quidem calle procedit, sed ad unum tamen Beatitudinis finem pervenire. Id autem

X 4

Boëth. lib. 3.
Consol. Phil.
lib. proli 2.
est bonum

X 4

est bonum

ERAO satiabimur cum apparuerit gloria Domini. Et hæc satietas nullum adferet tædium, fatigationem ac nauscam nullam: post decies, post centies, post millies annorum millia tam recens et grata erit voluptas celi, quam fuit primo omnium quadrante, ad primum celi ingressum. Apud nos vel suavissima voluptates tandem amarescunt et expirant: Ipsum mel tandem, cum saturi sumus, veluti mures farinam, nauſeamus. At vero inter Beatos, ut divus Gregorius loquitur, satiati desiderabimus, et desiderantes satiabimur. Satiates et fames aliqui hostes conjungi non possunt, hæc illam expellit. In cælo hæc duo conjunctissima tam suaviter et amice conveniunt, ut non modo altera alteram non impediatur, sed etiam quamplurimum juvet. Satiatatem jucundissima fames, famem perfectissima satietas commendat. Nos verè in cæstriali regione jam degimus, mendicorum ollulas & scutellas chartaceas tractamus; æquid hæc ad animi famem ac sitim? Vitellii & Elopi parine, saliares epulæ, Adipales Pontificiæ & Adjiciales cœnæ, Falerni mare, animum elusurient non implent. Hæc nulla satietas, aut certè satietas cum nauſcâ & fastidio.

In ditiorum aedibus quidquid paupertinæ tribui se-
ponitur, in unam ollam mittitur. Vnde ei nomen Olla
pauperi, quæ carnes & iuscula, pultes & olera, pulpas
& ossa recipit congerie confusa. Nos pauperum ollam
habebimus quotidie, dulcia amaris, risus lacrymis, mel
fæbri, gaudia suspiriis mixta sunt: sincerum nihil, nulla
satietas. At inter Cælices saturitas perestissima, & cu-
piditas iucundissima simul fit: ita quidem, ut & Bea-
torum infimum interrogemus, num voluptatis aliquid
excogitari aut optari possit, quod in celo non sit: Ore
omnium responderet. Replemur in bonis domus Do-
mini: nec optari nec excogitari quidquam poterit,
quod in domo Domini desit. More suo insignissime
aug. tom. 8. Augustinus: *Securi ergo, inquit, simus, fratres, non nos fa-*
ciat. 74. *ciat, nisi laus DEI, Amor DEI. Si deficiat ab amore, defi-*
ciat. 75. *ciat a laude. Si autem amore sempiternus erit, quia illa insa-*
76. *tuabilis pulchritudo erit, noli timere ne non possis semper lau-*
dare, quoniam semper poteris amare. Huius vita supersuperius.
Hinc Epiphanius.

Hinc Franciscus Alifidis dolorum medius dicere a-
pus est: Tanta est gloria que me expectat, ut omnis
pena me deleat. Jejunii, flagris, cameuniis, carnem
tangere, humi cubare, afferi indormire, vigiliis pro-
trahere, preces prolongare, irrisui esse, proba & ca-
lamitas audire res in fe-infuissima est, at nihilo scic-
tius hac omnia inter gaudia & lucra numerans Fran-
ciscus, liberimè proclamât: Omnis pena me deleat,
tanta est gloria que me expectat. Atque hinc sub vix
finem vir ille sanctissimus, viribus exhaustus, macie
torridus, & vix oibibus hærens, dolores, quibus utebatur,
stos fratres vocabat. Et fuit cum unus aliquis de
familiâ suggereret Francisco: Rogare DEVM, ut mi-
nibus cum suis ageret. Cui vir sanctus: Nisi tu, frater,

Hinc Franciscus Alifidis dolorum medius dicere a-
pus est: Tanta est gloria que me expectat, ut omnis
pena me deleat. Jejunii, flagris, cameuniis, carnem
tangere, humi cubare, afferi indormire, vigiliis pro-
trahere, preces prolongare, irrisui esse, proba & ca-
lamitas audire res in fe-infuissima est, at nihilo scic-
tius hac omnia inter gaudia & lucra numerans Fran-
ciscus, liberimè proclamât: Omnis pena me deleat,
tanta est gloria que me expectat. Atque hinc sub vix
finem vir ille sanctissimus, viribus exhaustus, macie
torridus, & vix oibibus hærens, dolores, quibus utebatur,
stos fratres vocabat. Et fuit cum unus aliquis de
familiâ suggereret Francisco: Rogare DEVM, ut mi-
nibus cum suis ageret. Cui vir sanctus: Nisi tu, frater,